

лиха, бърже-бърже 15-16 души затворници, качиха ги въ делижанса и ги откараха за Самоковъ, Ихтиманъ и др. Говореше се, че и тѣхъ щѣли да бѣсѣятъ. Редъ идеше и до насъ. Слѣдъ това ни разпуснаха на двора да се поразходимъ. Тогава извадиха и свѣщенника изъ затвора. Незная какво се случи съ него. Когато това ставаше, забѣлѣжихъ на една страна Спасъ Соколовъ и други нѣкои още, че плачатъ, като казваха, че щѣли и насъ да избесѣятъ. »На себе си, на себе си елате!« имъ казахъ. »Нима вие това незнахте още отнапрѣдъ? Че ако останемъ живи, това ни е кяръ, а ако умремъ, азъ мисля, че нищо не губимъ, затуи, защото сме излѣзли аслж да мремъ!« Кой знай, отъ срамъли, прѣстанаха да плачатъ. Пъкъ малко слѣдъ това ни прибраха въ кавушитѣ.

На 31 юлий вечерята се развиваха нѣколко турски китапчии, списъци имъ се раздадохъ, като почнаха да описватъ насъ и всичкитѣ комити. Наредихме се около единъ катилъ, осжденъ на 20 г., седналъ на една маса съ перо въ рѣка, на разпитване единъ по единъ, като други четворица наоколо съ дебели тояги, чакаха да се свърши нѣкой истидака, за да заплюшатъ тоягитѣ по гърба му. Въпроситѣ бѣха: кой си? Какъвъ си? Откъдѣ си? и пр. И това се свърши. Послѣ малко цѣла тревога въ насъ. Гледамъ прѣзъ ржшѣтката, прѣдъ управлението се появи конница. Башибозуци, около 5-600 человекъ съ развито знаме. Кой знай какъ до нашитѣ уши дойде, че Сърбитѣ побѣдили и, че турцитѣ одарили на бѣгъ и, че послѣднитѣ щѣли да ни исколятъ.

Най-послѣ осъмнахме на 1 августъ 1876 г. Бѣше св. недѣля. День въ който и нашата сждба трѣбвало да да се рѣши. Единъ гласъ като гръмъ се разнесе: *»Влахтанъ ичме юмиталяръ чиксвнъ.«*¹⁾ Послѣ ни викаха поименно. Наредихме се единъ до други на двора. Душевные тревоги вече имаше. Сълзи отъ ра-

¹⁾ Отъ Влашко миналитѣ комити да излѣзатъ!